

Monument

Umbrtka

Tam na předměstí šedé smrky
Smutné, mezi budovami jsou špinavé
Avšak truchlivě zahajují pochod do hor
Kde víc bratří pohromadě je
A větve do země sytě zelené zdravě rostou

Tam na předměstí šedé smrky
Duše lidí propastně melancholické
A nízké řady domků též směřují do jádra čtvrtí
Jež probouzí žal
Život již ztratil ten posvátný řád

Zde v domech visí kabáty v chodbách zšedělých
Život opustil toto duchaplné místo
Vítr nikdy neoblékl se do klidu těchto chodeb
Jen slepě poletuje, blouzní po lese
Zkrz schřadlý sad jen někdy
Prožene se s něhou živlu téměř cizí
Uloží staříčkou větev
Do vrstev trouchnivého listí
Tvosrtvo a duchovenstvo v proudech
Klíčí v záhybech kmenů
V místech, kde dům vyrůstá ze země
Těž není barev, není veselí, není pohybu
Hřeby zatlučené na zdech, stromech
A vítr raněných zanechává
V zahradě modrobílé cáry
Snad sních či déšť?

A okamžiky světla za dne mizí
Světla noci jsou ta světla vizí
Hněv vlastnosti bouře přebírá
A v bouři převlečen jsem já
Tu noční bouři, co barvu, skvost svůj, ukrývá
A spícím bude navždy cizí
Ta bouře, co svahy noci dobývá

Zděné labyrinty nejsou záchranou ani hněvem
Vysoké stožáry nejsou zákonem ani monumentem

Toulám se noci
Zneuctil jsem noční oblouhu
V duši však duhu přenáším
Její konstrukci bez barev
Voda, když dopadá na zem
Povolává mě do služeb
Než samo Slunce počne práci
Tam na dvou místech stojím já

V rozpolcenosti své stavím duhy lešení
Ze dvou stran od středu najednou
Než obarví pak Slunce moji práci
Skonávám rychle, když vidím, jak se mraky ztrácí